

Tria personal

per Xulio Ricardo Trigo

Jordi Lara

Mística conilla

Edicions de 1984, Barcelona, 2016.

Hi ha veus que reclamen la literatura com a font de coneixement i/o de gaudi, però també podríem parlar de la literatura com a revelació. En realitat, a la literatura, al cinema —una altra de les vessants d'aquest excel·lent escriptor que és Jordi Lara—, allò que més ens interessa és això últim. La revelació, és a dir, les paraules, les imatges, com a primer impuls d'un esclat, aquell que envaïx les fibres més sensibles i fa que les endorfines s'expandeixin en totes direccions.

I és que vida i ficció mai no s'haurien d'excloure entre elles. La vida ens proporciona experiències amb

les quals podem jugar a bastament, la ficció ens assenyalava les revelacions com a eina transformadora, com a plataforma per propulsar els somnis. Molts d'aquells llibres que ens agraden tenen a veure amb aquesta comunió entre vida i ficció, mostren retalls d'existència amb els quals no sols ens podem identificar, sinó que també són nostres. Com a constructors finals del relat, aquesta part revelada de les històries que llegim —o que veiem— ens instal·la al cor mateix del llenguatge artístic, on no sols tot és possible, també tot esdevé desitjable.

La vida i la ficció van de la mà en aquest nou llibre d'en Jordi Lara. *Mística conilla* és un recull de relats en els quals bateja l'assaig; també una biografia de les que no obliden els aspectes onírics de la realitat. És una novel·la per la naturalesa íntima de la seva estructura, però, tanmateix, assistim a la confecció d'un enorme poema en prosa que celebra i, sobretot, ens celebra, lectors i lectores àvids de revelacions. Partint de petites anècdotes, l'autor transmet intensitat. Com en aquella meravella de Carl Theodor Dreyer, *Ordet*, la veritat s'hi torna calidoscòpica i tan sols hi podem accedir si ens és permès d'entrar despullats al temple.

A partir de la seva lectura podem dir què és allò que necessita un personatge per transmetre versemblança. Si aprofundim una mica més ens adonarem que hi ha parts del nostre passat irrenunciables, per molt

que des d'esferes alienes a la nostra se'ns hagi intentat convèncer que tan sols paga la pena el nou mentre tingui una data de caducitat propera. La resta és silenci.

Mística conilla, doncs, és també un crit per trencar la monotonia de la perfecció d'un sol ús. Teniu, tenim, com a lectors, una recerca de la riquesa del món, com en Miguel Torga, en Marguerite Yourcenar, en Andrei Tarkovski. Ho deixarem passar?